

ELLE KENNEDY

Hata

★ OFF-CAMPUS SERİSİ ★

2. KİTAP

Çeviren
Tuba Özkat

EN YAKIN ARKADAŞINIZIN KIZ ARKADAŞINI ARZULAMAK BOK-
tan bir şeydi.

Öncelikle, gariplik faktörü diye bir şey vardı. Yani, gerçekten boktan şekilde garipti. Tüm erkekler namına konuşamam ama hiçbir erkeğin yatak odasından çıkıp da bütün geceyi en yakın arkadaşının kollarında geçirmiş olan hayallerinin kızıyla çarpışmak istemediğinden oldukça emindim.

Sonra tabii bir de şu kendinden nefret etme kısmı vardı. Bu garantiydi çünkü en yakın arkadaşınızın hayatının aşkıyla ilgili fanteziler kurarken kendinizden nefret etmemek biraz zordu.

Şu anda, kesinlikle gariplik kazanıyordu. Görüyorsunuz ya, gerçekten ince duvarları olan bir evde yaşıyordum, bu da Hannah'nın ağzından çıkan her nefes nefese iniltiyi duyabildiğim anlamına geliyordu. Her nefesini, her iç geçişi. Bir türlü düşünmeyi bırakamadığım kız başka birisi tarafından becerilirken duvara çarpan yatak başlığının her darbesini.

Eğlenceli zamanlardı yani.

Yatağımda sırtüstü uzanıp tavana baktım. Artık iPod'umdaki listeye bakıyormuşum gibi bile davranmıyordum. Diğer odadaki Garrett ve Hannah'nın sesini boğma niyetiyle kulaklıklarımı takmış olsam da hâlâ *Oynat'*a basmamıştım. Sanırım bu akşam kendime işkence etme modundaydım.

Bakın, salağın teki değildim. Onun Garrett'a âşık olduğunu biliyordum. Garrett'a nasıl baktığını ve birlikte nasıl olduklarını görüyordum. Artık neredeyse altı aydır birlikteydiler ve gezenin en kötü arkadaşı, yani ben bile, birbirleri için kusursuz olduklarını inkâr edemezdim.

Tabii ki Garrett mutlu olmayı hak ediyordu. Kendini beğenmiş piçin teki ayaklarına yatıyordu ama işin aslı, herif tam bir azizdi. Birlikte kaydığım en iyi orta alan oyuncusu ve tanıdığım en iyi insandı. Kadınlardan hoşlandığımdan emin olduğum için söylemekten çekinmiyordum ama eğer karşı takıma oynuyor olsaydım Garrett Graham'ı sadece becermezdim, onunla *evlenirdim*.

Bunu trilyon kat zorlaştıran da buydu zaten. İstedğim pilice çakıyor diye heriften nefret bile edemiyordum. İntikam fantezimi falan yoktu yani çünkü Garrett'tan nefret etmiyordum, azıcık bile.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve koridorda ayak sesleri yankılandı. Garrett ya da Hannah'nın kapımı çalması için Tanrı'ya dua ettim. Aslında ağızlarını hiç açmasalar iyi olurdu çünkü şu anda seslerini duymak sadece moralimi daha çok bozardı.

Neyse ki kapıma gürültüyle vuran kişi diğer ev arkadaşım Dean'di, davet edilmeyi bile beklemeden içeri dalıverdi. "Bu akşam Omega Phi'de parti var. Var mısın?"

Yatağımdan *acıması* diyemeyeceğiniz kadar hızlı fırladım çünkü şu anda bir parti kulağa felaket ötesi harika bir fikir gibi geliyordu. Sarhoş olmak Hannah'yı düşünmemi kesmemin kesinlikle sağlam bir yoluydu. Aslında, yok ya, hem sarhoş olmak *hem de* birini aklını uçuruncaya kadar becermek istiyordum. Böylece, eğer bu aktivitelerden herhangi biri *Hannah'yı düşünmeme* amaçmda bana yardım etmezse yedekte bir diğeri olabilirdi.

"Hem de nasıl," diye yanıtladım. Tişört aramaya başlamıştım bile.

Temiz bir tişörtü kafamdan geçirdim ve sol kolumdan gelen sızıyı dikkate almadım. Geçen haftaki şampiyonluk maçında aldığım kemik sarsan perdeleme yüzünden hâlâ bok gibi acıyor-

du. Ama çarpmaya kesinlikle değmişti; bu Briar hokey takımının peş peşe üçüncü Frozen Four* galibiyetiydi. Sanırım buna üst düzey bir hat-trick** diyebilirdiniz ve ben de dahil bütün oyuncular üçüncü defa ulusal şampiyon olmanın nimetlerini hâlâ yiyorduk.

Savunma oyuncusu dostum Dean, buna PÖV'ün Zaferi di-yordu: partiler, övgüler ve vajinalar.

Durumumuz için oldukça adil bir değerlendirmeydi çünkü büyük zaferimizden beri üçünü de bolca yaşayıp duruyordum.

Tişörtümün üzerine siyah bir kapüşonlu giyip fermuarını çerken ona, "İçmeyip şoförlük yapacak mısın?" diye sordum.

Arkadaşım homurdanarak güldü. "Az önce bana bunu cidden sordun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Haklısın. Artık ne düşünüyorduy-sam..."

Dean Heyward-Di Laurentis'in bir partide ayık kaldığı zaman, *hiçbir* zamandı. Herif ne zaman evden çıksa sünger gibi içiyor ya da kafası dumanlı oluyordu. Ayrıca bunun buz üzerindeki performansını etkilediğini düşünüyorsanız bir daha düşünün derim. Geçmişteki Robert Downey Jr. gibi partileyeabilen ama yine de bir şekilde günümüzdeki Robert Downey Jr. kadar başarılı ve saygıdeğer olmayı başaran nadir yaratıklardan biriydi.

Dean, "Merak etme, şoförlüğü Tuck yapacak," dedi. Diğer ev arkadaşımız Tucker'dan bahsediyordu. "Hafif siklet, hâlâ dün yüzünden akşamdan kalma. Araya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Doğru, onu suçlamıyordum. Sezon sonu antrenmanları birkaç hafta daha başlamıyordu ve hepimiz bu kısa zamanın tadını biraz fazla çıkarıyorduk. Ama Frozen Four girdabına kapıldıysan bu olurdu. Geçen yıl kazandıktan sonra iki hafta sarhoş gezmiştim.

Sezonun kapanmasını dört gözle beklemiyordum. Formda kalmak için gereken dayanıklılık, kondisyon ve sıkı çalışma yo-

* Ulusal Üniversite Spor Birliği'nin düzenlediği Erkek Buz Hokeyi Şampiyonası'nın yarı final ve final maçlarına verilen ortak isim. -çn

** Sporda peş peşe üç sayı yapılmasıdır. -çn

rucuydu ama aynı anda on saatlik mesaide çalışıyorsanız daha da yorucu oluyordu. Gerçi bir seçim şansım yoktu. Antrenmanlar önümüzdeki sezon için gerekli hazırlıktı ve işe gelince, şey, abime bir söz vermiştim. Ne kadar canımı sıkıyor olsa da sözüm-den dönemezdim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yapmazsam Jeff derimi diri diri yüzerdi.

Dean'le birlikte alt kata indiğimizde o akşamki şoförümüz bizi bekliyordu. Kızıl kahverengi sakalı Tucker'ın bütün yüzünü yutuyor, ona kurt adam havası veriyordu ama geçen haftaki partilerden birinde tanıştığı bir hatun ona bebek yüzü olduğunu söylediğinden beri bu yeni imajı denemeye kararlıydı.

Kapıdan dışarı çıkarken Dean neşeyle, "O Yeti sakalının seni daha erkeksi göstermediğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

Tuck omzunu silkti. "Aslında ben de haşın olmak için yapıyordum."

Kıs kıs güldüm. "Pekâlâ, öyle de göstermiyor, Bebek Yüz. Deli bir bilimsan gibi görünüyorsun."

Tucker kamyonetimin sürücü kısmına doğru yönelirken ortaparmağını kaldırdı. Ben yolcu koltuğuna geçerken Dean biraz temiz hava almak istediğini söyleyerek kasaya tırmandı. Bence sadece rüzgârın saçlarını kızların onu gördüğünde iç çamaşırlarını fırlatıp atmalarına sebep olacak şekilde, seksice dağıtmasını istiyordu. Bilginiz olsun, Dean mide bulandırıcı derecede gösterişçiydi. Ama ayrıca model gibi görünüyordu, belki de o yüzden gösterişçi olmasına izin vardı.

Tucker motoru çalıştırdı ve yola koyulmak için sabırsızlanarak parmaklarımla bacağıma vurdum. Öğrenci birliğindekilerin çoğu elitist tavırlarıyla tepemi attırırdı ama bunu görmezden gelmeye hevesliydim... Lanet olsun, eğer parti vermek bir olimpiyat sporu olsaydı, Briar'daki her erkek ve kız öğrenci birliği evi altın madalyalı olurdu.

Tuck araç yolundan geri geri çıkarken bakışlarım Garrett'in siyah Jeep'ine odaklandı. Sahibi geceyi gezegendeki en havalı kızla geçirirken Jeep park yerinde pırıl pırıl duruyordu ve...

Yeter. Hannah Wells'e olan bu takıntı cidden aklımı bulandır-maya başlıyordu.

Birini yatağa atmam gerekiyordu. En kısa zamanda.

Tucker, Omega Phi'ye doğru sürerken dikkat çekecek kadar sessizdi. Kaşlarını da çatıyor olabilirdi ama birisi Hugh Jackman'ın vücudundaki bütün tüyleri tıraşlayıp Tuck'ın suratına yapıştırdığı için söylemesi zordu.

Umursamazca, "Bu sessizlik de ne?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirerek somurttu, sonra yeniden yola döndü.

"Hadi ama ya. Sakalınla ilgili söylediğimiz haltlar yüzünden mi bu?" İçim birden bıkkınlıkla doldu. "Çünkü bu *Aptallar İçin Sakallar* kitabının ilk bölümünde var, dostum. Eğer dağ adamı gibi sakal bırakırsan arkadaşların seninle alay eder. Nokta."

"Sakaldan değil," diye homurdandı.

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Ama bir şeye tepen atmış." Cevap vermediğinde daha çok üsteledim. "Senin derdin ne?"

Kızgın gözleri benimkilerle buluştu. "Benim mi? Hiçbir şey. *Senin*? O kadar çok ki nereden başlayacağımı bilmiyorum." Sessizce sövdü. "Bu bokluğa son vermek lazım, dostum."

Şimdi samimi bir şekilde kafam karışmıştı çünkü son on dakikada yaptığım tek şey partiyi dört gözle beklemektir.

Tucker yüzümdeki ifadeden kafa karışıklığımı fark etti ve sert bir tonla açıkladı. "Hannah'yla olan bu şeyden bahsediyorum."

Omuzlarım kasılsa da ifadesiz duruşumu korumaya çalıştım. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

Aynen, yalan söylemeyi seçmiştim. Aslında benim için yeni bir şey değildi. Briar'a geldiğimden beri tek yaptığım yalan söylemekti sanki.

Kaderimde kesinlikle NHL var. Tamamen profesyonel olmak!*

Yaz tatilimi babamın dükkânında tamirci olarak çalışarak geçirmeyi seviyorum. Harika bir cep harçlığı!

Hannah'yı arzuluyor falan değilim. O en iyi arkadaşım ile çıkıyor!

Yalan, yalan ve daha fazla yalan çünkü bu örneklerin hepsin-

* Ulusal Hokey Ligi. -çn

de gerçek tam anlamıyla kötüydü ve istediğim son şey dostlarımla ve takım arkadaşlarımla bana acıması olurdu.

Tucker sertçe, "Saçmalıklarını G'ye sakla," diye karşılık verdi. "Bu arada, şu çift kumru halleriyle dikkati dağıtık olduğu için şanslısın çünkü eğer olmasaydı... nasıl davrandığını kesinlikle fark ederdi!"

"Öyle mi? Nasıl davranıyormuşum?" Sesimdeki sertliği ya da çenemin savunmacı bir şekilde kasılmasını engelleyemedim. Tucker'ın Hannah'ya karşı hislerim olduğunu bilmesinden nefret ettim. Bunca aydan sonra en sonunda konuyu açmaya karar vermiş olmasından daha çok nefret ettim. Niye peşini bırakamıyordu ki? Birisi bana müdahalede bulunmadan da durum yeterince boktandı.

"Ciddi misin? Senin için listelememi mi istiyorsun? Olur." Gözlerinden kara bir bulut geçti ve sonra kendimi suçlu hissettiğim her kahrolası haltı sayıp dökmeye başladı. "Ne zaman iki si bir odaya girse sen gidiyorsun. Hannah yatıya kalınca odanda saklanıyorsun. Eğer aynı odadaysanız, kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda gözlerini ona dikip bakıyorsun. Sen..."

"Tamam," diyerek araya girdim. "Anladım."

Tucker, "Ayrıca şu erkek orospuluğuna da hiç başlamayayım," diye homurdandı. "Hep çapkın falandın ama, dostum, bu hafta beş piliç götürdün."

"Yani?"

"Yanisi bugün *perşembe*. Dört günde beş kız. Hesabı yap, John."

Siktir. İlk adımla hitap etmişti. Tucker bana sadece *gerçekten* tepesini attırdığımda John derdi.

Ama şimdi o da *benim* tepemi attırıyordu, o yüzden ben de ona ilk ismiyle karşılık verdim. "Bunda ne sorun var, John?"

Aynen, ikimiz de John'duk. Sanırım kan yemini etmeli ve bir kulüp falan kurmalıydık.

"Yirmi bir yaşındayım," diyerek sinirli bir şekilde devam ettim, "seks yapmaya hakkım var. Hayır, seks yapmalıyım çünkü

üniversite tamamen bununla ilgili. Eğlenmek, hatunlarla düşüp kalkmak ve gerçek hayata atılıp hayatın boka dönmeden önce keyfini çıkarmak.”

“Cidden tüm bu ilişkiler sadece üniversite deneyiminin bir geçiş dönemiymiş gibi mi davranmak istiyorsun?” Tucker başını iki yana salladı, sonra soluğunu bıraktı ve ses tonunu yumuşattı. “Milletle yatarak onu sisteminden atamazsın, dostum. Bu akşam yüz kadınla yatabilirsin, yine de bir fark olmaz. Hannah’yla bir şey olmayacağını kabul edip yoluna bakman lazım.”

Kesinlikle haklıydı. Kendi saçmalığımda yuvarlanıp durduğumun ve kafamı dağıtmak için sağda solda hatunları götürdüğümün fazlasıyla farkındaydım.

Ayrıca kendimden geçene kadar parti yapmaya son vermem gerektiğini de biliyordum. Bir şeyler olabileceğine dair ufacık umut ışığından kurtulmam ve hiçbir şey olmayacağını kabul etmem gerektiğini de biliyordum.

Belki yarın başlardım.

Bu akşam mı? Baştaki planıma sadıktım. Kafayı bulacaktım. Biriyle yatacaktım. Diğer her şeyin canı cehennemeydi.

Grace

Üniversitedeki ilk yılıma bakire olarak başlamıştım.

Bitirirken de öyle olacağımı düşünüyordum.

B-Kulübü’nün tescilli üyesi olmakta bir sorun olduğundan falan değildi. On dokuzuma girmek üzereysem ne olmuştu yani? Kız kurusu değildim sonuçta ve hâlâ el değmemiş bir zarım var diye sokağın ortasında üzerime katran dökülüp kuş tüyüne bulanacak değildim.

Ayrıca, bu yıl bekâretimi kaybetme fırsatı elde edememiş falan değildim. Briar Üniversitesi’ne geldiğimden beri en yakın arkadaşım beni sayabileceğimden daha çok partiye sürüklemişti.

Çocuklar benimle flört ediyordu, elbette. Birkaçı doğrudan beni ayartmaya çalışmıştı. Hatta bir tanesi bana penisinin fotoğrafını yollayarak, “*Tamamen senin, bebeğim,*” yazmıştı. Ki... iyiydi, çok iğrençti ama eğer ondan gerçekten *hoşlanıyor* olsaydım gururum okşanabilirdi herhalde? Yani belki?

Ama o çocuklardan hiçbiriyle ilgilenmiyordum. Ve ne yazık ki, gözüme kestirdiklerimin hiçbiri de benden tarafa bakmıyordu bile.

Bu akşama kadar.

Ramona bu akşam bir öğrenci birliği partisine gideceğimizi duyurunca birisiyle tanışacağıma dair bir umudum falan yoktu. Ne zaman bu birlik partilerine gitsek, çocuklar benimle sadece tatlı tatlı konuşmaya ve Ramona’yla ise öpüşmeye çalışıyor gibiydiler. Ama bu akşam, aslında biraz hoşuma giden bir çocukla tanışmıştım.

Adı Matt’ti, tatlıydı ve pislik havası yaymıyordu. Sadece ayık da değildi, aynı zamanda tam cümleler kuruyordu ve konuşmaya başladığımızdan beri bir defa bile “kanka” dememişti. Ya da daha doğrusu, *o* konuşmaya başladığından beri. Ben pek bir şey söylememiştim ama orada öylece durup onu dinlemek benim için hiç sorun değildi çünkü biçimli çenesine ve sarı saçlarının kulaklarının altına doğru sevimli bir şekilde kıvrılışına hayranlıkla bakmam için bana zaman veriyordu.

Dürüst olmam gerekirse, konuşmamam herhalde daha iyiydi. Sevimli çocuklar beni geriyordu. Cidden, beyin işlevini bozan, dili tutuklaştıran tarzda bir endişeden bahsediyorum. Tüm filtrelerim kapanıyordu ve aniden üçüncü sınıftayken akçaagaç şurubu fabrikasını gezmeye gittiğimizde altıma işediğim zamanı anlatıveriyordum ya da kuklalardan korktuğumu ve başını çevirdiği anda beni muhtemelen odasını düzeltmeye itecek hafif bir obsesif kompulsif bozukluğum olduğunu yumurtlayıveriyordum.

Yani evet, sadece gülümsemem, başımı sallamam ve dilimi yutmadığımı bilsinler diye arada sırada, “Ah, öyle mi?” demem

en iyisiydi. Tabii bazen bu mümkün olmuyordu, özellikle de söz konusu sevimli çocuk benden gerçek bir cevap istediye.

“Dışarı çıkıp şunu tütürmek ister misin?” Matt klasik gömleğinin cebinden esrarlı sigara çıkardı ve önümde tuttu. “Burada yakardım ama eğer yaparsam Bay Başkan beni birlikten atar.”

Rahatsızca kıpırdandım. “Ah... hayır, sağ ol.”

“Ot içmez misin?”

“Hayır. Demek istediğim, içirim ama sık değil. Kendimi çok... deli gibi hissettiriyor.”

Gülümsediğinde yanaklarında iki muhteşem gamze belirdi. “Otun amacı o sayılır.”

“Sanırım öyle. Ama beni gerçekten yoruyor. Ah, ne zaman içsem on üçümdeyken babamın bana zorla izlettiği Power Point sunumunu düşünüp duruyorum. Esrarın beyin hücreleri üzerindeki etkilerini ve popüler inancın aksine, marihuananın aslında oldukça bağımlılık yapıcı bir şey olduğunu gösteren istatistiklerden oluşuyordu. Her görüntüden sonra bana dik dik bakıp, ‘*Beyin hücrelerini kaybetmek ister misin, Grace? İster misin?*’ derdi.”

Matt gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve kafamda, “*Kapa çeneni!*” diye bağırان bir ses vardı. Ama artık çok geçti. Zihinsel filtrem beni bir kez daha başarısızlığa uğratmıştı ve kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkıveriyordu.

“Ama sanırım annemin yaptığı şey o kadar kötü değildi. Havalı ebeveyn olmaya çalışıyordu, o yüzden on beşimdeyken beni karanlık bir park yerine götürdü ve esrarlı sigara çıkarıp birlikte içeceğimizi duyurdu. *The Wire*’dan fırlamış bir sahne gibiydi – bekle, ben *The Wire*’ı hiç izlemedim ki. Uyuşturucularla ilgiliydi, değil mi? Neyse, orada oturup panikleyip durdum çünkü tutuklanacağımızdan çok emindim. O sırada annem nasıl hissettiğimi, ‘*otun keyfini çıkarıp çıkarmadığımı*’ sorup duruyordu.”

Mucize eseri, dudaklarım en sonunda kıpırdamayı kesti.

Ama Matt’in gözleri çoktan bulanmıştı.

“Ah, şey, tamam.” Sakarca sigarayı salladı. “Ben gidip bunu tütüreceğim. Sonra görüşürüz.”

O gidene kadar nefesimi tutmayı başardım, sonra ağır ağır soluğumu bıraktım ve zihnimden kendime bir tane çıkıverdim. Kahretsin. Erkeklerle konuşmaya niye zahmet ettiğimi bile bilmiyordum. Her konuşmaya kendimi utandıracağım endişesiyle başlıyordum ve sonra endişeli olduğum için kendimi utandırıyordum. Daha baştan lanetliydim.

Başka bir iç çekişle alt kata yöneldim ve giriş katında Ramona'yı aradım. Mutfak bira fıçılarıyla ve öğrenci birliğinden oğlanlarla doluydu. Oturma odası çok gürültücü, çok sarhoş erkekler ve yeterince örtünmemiş kızlar denizinden ibaretti. Cesaretleri için onları alkışladım çünkü dışarıdaki hava dondurucuydu ve bütün gece boyunca ön kapı açılıp kapanıyor, soğuk havanın evin içinde dolanmasına sebep oluyordu. Ben mi? Ben dar kotum ve dar kazağımın içinde harika ve sıcacıktım.

Arkadaşımı hiçbir yerde görmedim. Hoparlörlerden sağır edici bir hip-hop müziği yankılanıyordu, saati kontrol etmek için çantamdan telefonumu çıkardım ve neredeyse gece yarısına yaklaştığını gördüm. Briar'da geçirdiğim sekiz aydan sonra bile, on birden sonra dışarıda kaldığım her seferde ergenvari bir neşe hissediyordum. Evde yaşarken akşam içeri girme saatim on birdi de. Babam eve giriş saatleri konusunda son derece tutucuydu. Aslında, o *her konuda* tutucuydu. Hayatında bir kuralı bile çiğnemediğine emindim. Bu, nasıl olup da annemle o kadar uzun süre evli kalmayı başardıklarını merak etmeme sebep oluyordu. Özgür ruhlu olan annem, tutucu, katı babamın tam tersiydi ama sanırım bu tüm şu "zıt kutuplar birbirini çeker" teorisini kanıtlıyordu.

Müziğin üzerinden bir kadın sesi, "Gracie!" diye cırladı ve sonra Ramona belirip sıkı bir kucaklamayla kollarını etrafıma doladı.

Geri çekildiğinde parıldayan gözlerine ve kızarmış yanaklarına attığım tek bakışla sarhoş olduğunu anladım. O da odadaki diğer kızların çoğu gibi çoğunlukla açık giyinmişti, mini eteği bacaklarının üst kısmını zar zor kapatıyordu, kırmızı sıfır kol-

lusu epeyce göğüs dekoltesi gösteriyordu. Ayrıca deri çizmelerinin topukları öyle yüksekti ki onlarla nasıl yürüdüğüne aklım hiç ermiyordu. Muhteşem görünüyordu gerçi ve kolunu benimkine geçirirken bir ton onaylayan bakışı üzerine çekti.

İnsanların bizi yan yana görünce kafalarını kaşıdığından ve nasıl olup da arkadaş olabildiğimizi merak ettiklerinden oldukça emindim. Bazen ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Ramona lisedeyken binanın arkasında sigara içen, eğlence seven belalı bir tipti. Ben de okul gazetesini çıkaran ve bağış etkinliklerini organize eden iyi kızdım. Eğer kapı komşusu olmasaydık muhtemelen birbirimizin varlığından haberimiz bile olmazdı ama her gün okula birlikte yürüyerek gitmek arkadaşlığa uygun bir zemin hazırlamıştı. Bu da zamanla gerçek bir bağa dönüşmüştü. Öyle gerçekçi bir bağdı ki, üniversitelere bakarken aynı okullara başvurduğumuzdan emin olmuştuk ve birlikte Briar'a girdiğimizde babamdan yurt müdürlüğünü aramasını ve aynı odayı paylaşmamızı ayarlamasını istemiştik.

Ama arkadaşlığımız bu yıl iyi başlamış olsa bile biraz ayrılmaya başladığımızı inkâr edemezdim. Ramona birileriyle takılıp popüler olmaya fazla takıktı. Konuştuğu tek şey buydu ve son zamanlarda beni biraz... sinir ettiğini fark ediyordum.

Lanet olsun. *Bunu düşünmesi* bile kendimi boktan bir arkadaş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

"Matt'le birlikte yukarı çıktığını gördüm!" diye tısladı kulağıma. "Bir şeyler yaptınız mı?"

"Hayır," dedim somurtkan bir şekilde. "Sanırım onu korkutup kaçırdım."

"Ah, hayır. Kukla fobinden bahsettin, değil mi?" diye üstelendi, ardından abartıyla iç geçirdi. "Bebegim, çılgınlıklarımı döküp saçmaya son vermelisin. Cidden. O şeyleri sonraya sakla. Biriyile ilişkin olduğu ve adamın kaçmasının daha zor olduğu zamana."

Elimde olmadan güldüm. "Tavsiye için sağ ol."

"Gitmeye hazır mısın yoksa biraz daha kalalım mı?"

Yine etrafıma bakındım. Bakışlarım köşeye takıldı, kotları ve

sutyenleri içindeki iki kız öpüşürken Omega Phi erkeklerinden biri tutkulu görüntüyü iPhone'una kaydediyordu.

Görüntü bir iniltiyi bastırdım. On papeline bahse vardım ki video beleş porno sitelerinden birine düşecekti. Ve o zavallı kızların bundan yıllar sonrasına kadar haberleri bile olmayacaktı. Ta ki içlerinden biri bir senatörle evlenene ve basın utanç verici şeyleri eşelemeye başlayana kadar.

“Şimdi gitmek fena olmazdı,” diye itiraf ettim.

“Tamam, sanırım ben de aynı fikirdeyim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sen ne zamandan beri gece yarısından önce bir partiden ayrılmayı kabul ediyorsun?”

Somurtarak dudaklarını büktü. “Kalmanın pek anlamı yok. Birisi çoktan beni geçip onunla takılmaya başladı.”

Kimden bahsettiğini sormaya zahmet bile etmedim; dönemin ilk gününden beri aynı çocuktan bahsediyordu.

Dean Heyward-Di Laurentis.

Ramona kampüsteki kahve dükkânlarından birinde muhteşem üçüncü sınıf öğrencisiyle çarpıştığından beri ona takıktı. Yani ciddi ciddi takıntılıydı. Dean'i iş üstünde görmek için beni neredeyse her Briar maçına sürüklüyordu. Kabul etmeliydim ki herif ateşliydi. Ayrıca Ramona'nın bahtsızlığına, önemli bir oyuncuydu ama dedikodu kazanının dediğine göre Dean birinci sınıflarla çıkmıyordu. Ya da onlarla yatmıyordu. Zaten Ramona'nın ondan istediği tek şey onunla yatmasıydı. Ramona kimseyle bir haftadan uzun süre çıkmazdı.

Bu akşam bu partiye gelmek istemesinin tek sebebi de Dean'in burada olacağını duymuş olmasıydı. Ama herifin şu birinci sınıflarla olmaz kuralını uydurmadığı açıktı. Ramona onun dikkatini çekmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, adam partiden her seferinde başka biriyle ayrılıyordu.

“Önce tuvalete gideyim,” dedim ona. “Dışarıda buluşalım mı?”

“Tamam ama çabuk ol. Jasper'a gideceğimizi söyledim, arabada bekliyor.”

Ön kapıya doğru giderek beni bir dargınlık sızısıyla bıraktı. Bizim için kararı zaten vermişken bana gitmeyi isteyip istemediğimi sorması ne hoştu.

Ama rahatsızlığımı yuttum, kendime Ramona'nın *hep* böyle yaptığını ve geçmişte bunun hiç canımı sıkmadığını hatırlattım. Cidden, eğer benim için kararlar vermeseydi ve beni konfor alanımdan çıkmaya zorlamasaydı muhtemelen bütün liseyi gazete ofisinde tavsiye köşesi yazarak ve hayatı kendim tecrübe etmişken öğrencilere hayat tavsiyeleri vererek geçirirdim.

Yine de... bazen ne yapacağımıza karar vermeden önce en azından bana ne düşündüğümü *sormasını* dilerdim.

Alt kattaki tuvalette uzun bir sıra vardı, o yüzden kalabalığı yarararak geçtim ve üst katta Matt'le konuştuğumuz yere yöneldim. Tam banyoya yaklaşıyordum ki kapı çekilip açıldı ve içeriden hoş bir sarışın çıkıverdi.

Beni görünce sıçradı, sonra benden tarafa kendini beğenmiş bir gülümseme yolladı ve sadece açık saçık olarak tarif edilebilecek elbisesinin eteğini düzeltti. Resmen pembe külotunun ağ kısmını görebiliyordum.

Yanaklarım alev alırken utançla bakışlarımı kaçırdım ve kapı koluna uzanmadan önce kız basamaklara gidene kadar bekledim. Tam elimi atmıştım ki kapı *yeniden* açıldı ve başka biri dışarı çıktı.

Bakışlarım bugüne kadar gördüğüm en parlak mavi gözlerle buluştu. Onu tanımam sadece birkaç saniyemi aldı ve tanıdığım anda yüzüm daha da çok yandı.

John Logan'dı.

Aynen, John Logan. Hokey takımının nam-ı diğer yıldız savunma oyuncusu. Bunu sadece Ramona onun arkadaşı Dean'i aylardır sapık gibi takip ettiği için bilmiyordum. Seksi, keskin hatlı yüzü geçen hafta okul gazetesinin kapağında olduğu için biliyordum. Hokey takımı şampiyonluk kazandığından beri gazete oyuncularla yapılan röportajları yayımlıyordu ve yalan söylemeyeceğim, dikkatimi çeken tek röportaj Logan'inkiydi.

Çünkü herif buram buram ateşliydi.

Tıpkı sarışın gibi o da beni koridorda görünce şaşırdı ve yine tıpkı sarışın gibi şaşkınlığından çabucak sıyrılarak bana sırtıttı.

Sonra pantolonunun fermuarını çekip kapattı.

Aman Tanrım.

Az önce yaptığı şeye inanamadım. Bakışlarım istemsizce kaşığına indi ama bundan da rahatsız olmuş gibi değildi. Tek kaşısını kaldırdı, omzunu silkti ve sonra uzaklaştı.

Vay be. Tamam.

Bu midemi bulandırmalıydı. Banyoda ilişkiye girmiş olmasını geçtim, sadece fermuar hareketi bile onu doğrudan pislik bölgesine taşımalıydı.

Onun yerine, az önce bir kızla banyoda takıldığını bilmek içimde hiç beklemediğim bir kıskançlık dalgasının kabarmasına sebep oldu.

Banyoda anlamsız seks yapmak istediğimi falan söylemiyordum ama...

Tamam, yalan söylüyorum. İstedğim şey tam da buydu. En azından John Logan'la olsa isterdim. Ellerin ve dudaklarının her yerimde gezindiğini düşünmek vücuduma omurgamı titreten sıcak bir ürperti dalgasını salıverdi.

Niye ben erkeklerle banyoda iş pişiremiyordum? Üniversitedeydim, kahretsin. Eğleniyor, hata yapıyor ve "kendimi buluyor" olmam lazımdı ama bu yıl bir bok yapamamıştım. Resmen Ramona'nın üzerinden yaşıyordum, edepsiz en iyi arkadaşımın risk almasını ve yeni şeyler denemesini izliyordum. O sırada da ben, yani iyi kız, öylece duruyordum ve ben daha bez takarken babamın içime işlediği tedbirli yaklaşıma tutunuyordum.

Pekâlâ, tedbirli olmaktan bıkip usanmıştım. İyi kız olmaktan da bıkmıştım. Dönem neredeyse bitiyordu. Çalışmam gereken iki sınav ve yazmam gereken bir psikoloji makalesi vardı ama tüm bunları yaparken araya biraz gerçek eğlence sığdıramayacağımı kim söylüyordu?

Birinci sınıfın bitmesine sadece birkaç haftam kalmıştı. Aslında biliyor musunuz? O haftaları iyi kullanmayı planlıyordum.

PARTİ İŞLERİNİ AZALTMAYA KARAR VERDİM. VE SEBEBİ DÜN gece kendimi iyice dağıtmam, yürüyemeyecek kadar başım döndüğü için Tucker'ın beni omzuna atması ve yatak odama taşınması değildi.

Gerçi o hâlim, karar verme sürecimdeki büyük bir etkendi.

O yüzden bu cuma gecesinde, takımdaki çocuklardan birinin parti davetini reddetmekle kalmamıştım, aynı zamanda hâlâ kendime bir saat önce doldurduğum viskiyi yudumluyordum. Ayrıca Dean'in benden tarafa itip durduğu ottan da bir fırt bile çekmemiştim.

Bu akşam kendi mekânımızda takılıyorduk, küçük arka bahçede toplanmış, nisan ayının serinliğine göğüs geriyorduk. Dean, Tucker ve takım arkadaşımız Mike Hollis otu döndürürken ben sigaramı içiyordum ve Dean'in dün gece yaptığı inanılmaz azdırıcı seks hikâyesinin tekrarını yarım kulak dinliyordum. Aklım durmadan günah kadar seksi öğrenci birliği kızlarından biriyle yaptığım sekse gidiyordu. Hatun beni azdırarak üst kattaki banyolardan birine götürmüş ve orada işimi görmüştü.

Sarhoştum herhalde ve hafızam da biraz bulanıktı ama elime boşalana kadar onu parmakladığımı kesinlikle hatırlıyordum. Muhteşem oral sekste ağza alınan taraf olduğumu da oldukça iyi hatırlıyordum. Bundan Tuck'a bahsetmeyi düşünmüyordum

gerçi. Anlarsınız ya, yatıp kalktığının çetelesini tutuyormuş. Meraklı piç.

“Bekle, geriye sar. Ne yaptın?”

Hollis’in bağıışı beni bulunduğumuz âna getirdi.

“Ona aletimin fotoğrafını yolladım.” Dean, sanki bu her gün yaptığı bir şeymiş gibi söylemişti.

Hollis ona ağzı beş karış açık baktı. “Gerçekten mi? Ona malının fotoğrafını mı attın? Ne, bir çeşit sikik seks hatırası gibi mi?”

Dean suratında bir sırıtışla, “Yok ya. Daha çok sonraki raund için davetiye gibi,” diye cevapladı.

“Yaptığın şey seninle bir daha yatmak istemesini nasıl sağlayacak ki?” Hollis’in sesi şimdi şüpheliydi. “Herhalde senin dangalağın teki olduğunu düşünüyordur.”

“Yok be, dostum. Hatunlar güzel bir sik fotoğrafını takdir eder. Güven bana.”

Hollis kakhaha atmamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Hı hı. Eminim öyledir.”

Külü çimlere doğru silkeledim ve bir nefes daha çektim. “Sadece merakımdan soruyorum, ‘iyi bir sik fotoğrafı’nda dikkat etmemiz gereken nedir? Yani, ışıklandırma mı? Poz mu?”

Alay ediyordum ama Dean ciddi bir sesle yanıtladı. “Pekâlâ, işin sırrı şu, taşakları işin dışında tutmanız lazım.”

Bu, birasını yudumlarken boğazına kaçan Tucker’dan gürültülü bir yuhalama kazandı.

“Cidden,” diye üsteledi Dean. “Taşaklar fotojenik değil. Kadınlar onları görmek istemiyor.”

Hollis’in kakhahaları patladı, verdiği nefesler gece havasına doğru beyaz bulutlar hâlinde süzülüyordu. “Buna çok kafa yormuşsun, adamım. Üzücü sayılır.”

Ben de kakhaha atım. “Bekle, odanın kapısını kilitlediğinde içeride yaptığın şey bu mu? Aletinin fotoğraflarını mı çekiyorsun?”

“Ah, hadi ama, sanki aletinin fotoğrafını çeken tek kişi benim.” Hollis’le aynı anda, “Tek sensin,” dedik.

“Saçmalık. Yalancısınız.” Dean aniden Tucker’ın reddetmek için sesini çıkarmadığını fark etti ve takım arkadaşımızın sessizliğini bölmek için hiç vakit kaybetmedi. “Hah. *Biliyordum!*”

Tek kaşımı havaya kaldırıp Tuck’a göz attım, suratında büyüttüğü şu on santimlik sakalın altında kızarıyor olabilirdi. “Cidden mi, dostum? Ciddi misin?”

Süklüm püklüm sırttı. “Geçen yıl çıktığım şu kızı hatırlıyor musun? Sheena? Şey, bana memelerinin fotoğrafını attı. Karşılığını vermem gerektiğini söyledi.”

Dean’in ağzı açık kaldı. “Aletine karşılık memeler mi? Abi, oyuna gelmişsin. İkisi kıyaslanamaz bile.”

Hollis merakla, “Memelerin karşılığı ne o zaman?” diye sordu.

Dean, “Taşaklar,” diye belirttikten sonra ottan derin bir nefes çekti. Herkes söylediği şeye kahkahalarla gülerken dumandan bir halka üfledi.

Hollis, “Daha az önce kadınların taşak görmek istemediğini söyledin,” diye düzeltti.

“İstemezler. Ama her gerzek, sık fotoğrafının karşılığında önden sansürsüz bir çekim gerektiğini bilir.” Gözlerini devirdi. “Bu yaygın bir bilgi.”

Birisi arkamdaki sürgülü kapıdan boğazını temizledi. Gürültüyle.

Arkamı döndüğümde Hannah’ı orada dururken buldum ve göğsüm öyle daraldı ki kaburgalarım sızladı. Üzerinde tayt ve Garrett’in antrenman formalarından biri vardı. Siyah saçları açıktı ve tek omzuna dökülüyordu. Muhteşem görünüyordu.

Ayrıca evet, ben tam anlamıyla pislik bir arkadaşım çünkü aniden onu *kendi* formamın içinde hayal etmeye başlamıştım. Üzerinde *benim* numaram yazılıydı.

Kabullenip yola devam etmek buraya kadardı demek.

“Ah... tamam,” dedi yavaşça. “Sadece yanlış anlamadığımdan emin olmak için soruyorum ama... kızlara penislerinizin fotoğrafını yollamaktan mı bahsediyorsunuz?” Gruba bakınırken gözlerinde eğlence pırıltıları dans ediyordu.

Dean homurdanarak güldü. “Herhalde ondan bahsediyoruz. Ayrıca gözlerini öyle devirme, Wellsy. Cidden orada öyle durup G’nin sana aletinın fotoğraflarını yollamadığını mı söyleyeceksin?”

“Buna cevap bile vermeyeceğim.” İç geçirip kollarını kapının kenarına dayadı. “Garrett’la pizza siparişi veriyoruz. Siz de yumulmak ister misiniz? Ah, oturma odasında film izleyeceğiz. Seçme sırası onun, o yüzden büyük ihtimalle berbat bir aksiyon filmi olacak. Tabii eğer bizimle birlikte izlemek isterseniz.”

Tuck ile Dean ânında evet dediler ama Hollis üzüntüyle başını iki yana salladı. “Belki başka sefere. Son finalim pazartesi günü, o yüzden haftanın kalanını kafa patlatarak geçireceğim.”

“Iyy. Şey, iyi şanslar.” Ona gülümsedikten sonra kapıdan ayrıldı ve geriye doğru bir adım attı. “Eğer pizza malzemesinde sözünüz olsun istiyorsanız içeri şimdi girseniz iyi edersiniz yoksa hepsini sebzeli söyleyeceğim. Ah, bu arada ne halt ediyorsun, Logan?” O yeşil gözlerini bana doğru kıstı. “Sadece partilerde sigara içtiğini söylediğini sanıyordum. Şimdi seni pataklamam mı gerekecek?”

“Denediğini görmek isterim, Wellsy.” Ses tonum şakayla doluydu ama o içeri döndüğü anda neşem sönüverdi.

Onun etrafında olmak karnıma yumruk yemek gibiydi. Onun oturma odasında Garrett’la birlikte oturduğunu, pizza yediğini ve film izleyerek âşık bir hâlde sarmaş dolaş olduklarını düşünmek... karnıma yumruk yemekten yüz kat daha *kötüydü*. Bütün hokey takımının beni duvara yapıştırmaması gibiydi.

“Aslında var ya, sanırım Danny’nin partiye gidebilirim. Yurtlara kadar seninle gelebilir miyim?” diye sordum Hollis’e. “Kendim sürerdim ama içip içmeyeceğimi bilmiyorum.”

Dean barbekünün kapalı kapağının üzerinde duran küllüğe otu söndürdü. “İçmeyeceksin, dostum. Danny’nin yurt sorumlusu tam bir Nazi. Koridorlarda dolaşıp rasgele oda kontrolleri yapıyor. Şakası yok.”

Umurumda değildi. Tek bildiğim, burada kalamayacağımdı. Hannah ve Garrett'la takılamazdım, ona olan aptal hayranlığım-la başa çıkmayı becerene kadar yapamazdım.

"O zaman içmem. Sadece manzara değişikliğine ihtiyacım var. Bütün gün evdeydim."

"Manzara değişikliği demek, ha?" Tucker'ın karanlık ifadesi bana ta içimi gördüğünü söylüyordu.

"Evet," dedim soğukkanlılıkla. "Bununla bir sorunun mu var?"

Tuck yanıt vermedi.

Dışlerimi sıkıp homurdanarak veda ettim ve Hollis'i arabasına doğru takip ettim.

On beş dakika sonra Fairview House'un ikinci kat koridorlarındaydım ve öyle ürpertici şekilde sessizdi ki ruh hâlim daha da dibe düştü. Siktir. Herhalde bina sorumlusu cidden kasıntının tekiydi. Odaların hiçbirinden tek bir fısıltı bile duymuyordum. Partinin iptal edilip edilmediğini öğrenmek için Danny'yi bile arayamadım çünkü evden aceleyle kaçayım derken telefonumu almayı unutmuştum.

Daha önce Danny'nin yurduna hiç gelmemiştim, o yüzden bir saniyeliğine koridorda durdum ve mesaj attığı oda numarasını hatırlamaya çalıştım. İki yüz yirmi miydi? Yoksa iki yüz otuz mu? İki kapıyı da geçerek numaraları kontrol ettim, iki yüz otuz diye bir oda bile olmadığını görünce çıkmazım kendiliğinden çözüldü.

O zaman iki yüz yirmiydi.

Kapıyı tıklattım. Arkasından neredeyse ânında ayak sesleri geldi. En azından orada birisi vardı. Bu iyiye işaretti.

Sonra kapı açıldı ve kendimi tamamen bir yabancıya bakarken buldum. Tamam kabul ediyorum, çok hoş bir yabancıydı ama nihayetinde bir yabancıydı.

Kız beni orada dururken görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptırtırdı. Açık kahverengi gözleri saçlarıyla aynı tondaydı. Saçı uzun bir örgü hâlinde omzundan sarkıyordu. Bol, kareli pantolon ve

üzerinde üniversitenin logosu olan siyah bir kapüşonlu giyiyordu. Arkasındaki odanın sessizliğine bakılırsa, yanlış kapıyı çaldığım barizdi.

“Selam,” dedim garip bir şekilde. “Tamam... şey... sanırım burası Danny’nin odası değil?”

“Şey, hayır.”

“Siktir.” Dudaklarımı büzdüm. “İki yüz yirmi numaralı oda demişti.”

“İkinizden biri numaraları karıştırmış olmalı.” Duraksadı. “Aslına bakarsan, bu katta Danny adında biri yok. Birinci sınıf mı?”

“Üçüncü sınıf.”

“Ah. O zaman kesinlikle burada yaşamıyor. Burası birinci sınıfların yurdu.” Konuşurken örgüsünün ucuyla oynuyordu ve benimle bir defa bile göz teması kurmadı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım yine.

“Arkadaşının Fairview dediğinden emin misin?”

Duraksadım. *Emindim* ama aslında... o kadar da değildim. Danny’yle pek sık takılmazdık, en azından biz bize olmazdık. Genelde onu maç sonrası partilerde görürdüm ya da diğer takım arkadaşlarımızla birlikte bizim eve gelirdi.

Bir iç geçirişle, “Artık hiçbir fikrim yok,” diye cevapladım.

“Neden onu aramıyorsun?” Hâlâ gözlerime bakmıyordu. Şimdi de gördüğü en hayret verici şeymiş gibi çizgili yün çoraplarına bakıyordu.

“Telefonumu evde bıraktım.” Siktir. Seçeneklerimi değerlendirirken elimi saçlarımın arasından geçirdim. Gittikçe uzuyordu ve kesinlikle kestirmem gerekiyordu ama unutup duruyordum. “Seninkini kullansam olur mu?”

“Ah... tabii.”

Tereddüt ediyor gibi görünse de kapıyı daha genişçe açtı ve içeri girmem için işaret etti. Odası her şeyden ikişer tane olan klasik bir odaydı ama bir tarafı tertemizken, diğer tarafı kir pas içindeydi. Bu kız ve oda arkadaşının düzenli olmakla ilgili çok farklı felsefeleri olduğu açıktı.

Her nedense, kız düzenli tarafa doğru yürüyünce şaşırmadım. Kesinlikle düzenli tipte birine benziyordu. Masasına gitti ve cep telefonunu şarjdan çıkardıktan sonra bana uzattı. "İşte."

Telefon el değiştirdiği anda kapağıya doğru geriledi.

"Ta orada durmak zorunda değilsin," dedim kuru kuru. "Tabii kaçmayı düşünmüyorsan?"

Yanakları pembeleşti.

Sırtarak telefonun ekranını kaydurdum ve klavyesini açtım. "Endişelenme, güzelim. Sadece telefonunu kullanıyorum. Seni öldürmeyeceğim."

"Ah, onu biliyorum. Ya da en azından bildiğimi *düşünüyorum*," diye kekeleydi. "Yani, düzgün bir adam gibi görünüyorsun ama öte yandan, herhalde ilk tanıştığında çoğu seri katil de düzgün görünüyordur. Ted Bundy'nin gerçekten çok etkileyici olduğunu biliyor muydun?" Gözleri kocaman oldu. "Ne berbat şey, ha? Düşünsene bir gün yolda yürüyorsun ve cidden tatlı, etkileyici bir adamla tanışıyorsun. Aman Tanrım, ne *mükemmel*, diye düşünüyorsun ve sonra evine gittiğinde dar kıyafetler ve gözleri çıkarılmış Barbie bebeklerle dolu zafer hatıralarının olduğu bir bodrum buluyorsun. Sonra..."

"Tanrım," diye araya girdim. "Sana hiç çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?"

Artık yanakları daha da kırmızıydı. "Üzgünüm. Bazen gerilediğimde saçmalarım."

Ona bir kez daha sırttım. "Seni geriyor muyum?"

"Hayır. Şey, belki biraz. Demek istediğim, seni tanımıyorum ve... evet. Yabancı tehlikesi ve diğer her şey işte, gerçi senin tehlikeli olmadığından eminim," diye ekledi aceleyle. "Ama... biliyorsun..."

"Doğru. Ted Bundy," Kahkaha atmamak için kendimi güçlkle tuttum.

Yine örgüsüyle uğraşmaya başladı ve bakışlarını kaçırmaması bana onu daha dikkatlice inceleme fırsatı verdi. Cidden hoş hatundu. Uğruna ölünecek güzellikte falan değildi ama ılık ılık

yüzü, komşu kızı görünüşüyle gerçekten dikkat çekiciydi. Burunun üzerindeki çilleri, zarif yüz hatları ve pürüzsüz, krema gibi teniyle makyaj reklamından fırlamıştı sanki.

“Arayacak mısın?”

Gözlerimi kırptırdım, aniden içeri niye girdiğimi hatırladım. Başımı eğip elimdeki telefona baktım. Numaraları az önce onu incelediğim kadar dikkatlice inceliyordum.

“İşte sana ipucu; numaraları yazmak için parmaklarını kullan ve sonra Ara’ya bas.”

Başımı kaldırdım ve zorla tutmaya çalıştığı sırtışı boğazımdan bir kahkaha kopmasına sebep oldu. “Harika ipucuymuş,” diyerek kabul ettim. “Ama...” Kasvetli bir soluk verdim. “Az önce numarasını bilmediğimi fark ettim. Telefonumda kayıtlıydı.”

Hadi be. Garrett’ın kız arkadaşıyla ilgili uygunsuz fanteziler kurduğum için cezam mıydı bu? Cuma gecesinde telefonsuz ve eve dönüş aracım olmadan kalmam mı? Sanırım hak ediyordum.

“Siktir et. Taksi çağıracağım,” diye karar verdim. Şansım vardı ki kampüsün taksi servisinin numarasını biliyordum, o yüzden onun numarasını tuşladım. Ama neredeyse ânında beklemeye alındım. Asansör müziği kulağımda çınlarken bir iniltiyi bastırdım.

“Beklemeye alındın demek, hı?”

“Aynen.” Yine ondan tarafa baktım. “Bu arada, ben Logan. Telefonunu kullanmama izin verdiğin için teşekkürler.”

“Önemli değil.” Duraksadı. “Ben de Grace.”

Kulağıma bir *klik* sesi geldi ama hattan görevlinin sesini duymak yerine başka bir *klik* sesi duydum, sonra da başka bir müzik daha başladı. Şaşırmadım gerçi. Cuma gecesiydi, kampüs taksi-leri için en hareketli geceydi. Ne kadar beklemek zorunda kalacağımı Tanrı bilirdi.

Yataklardan birinin, düzgünce yapılmış olanın kenarına oturdum ve Hastings’teki taksi servisinin numarasını hatırlamaya çalıştım. Hastings, benim evim de dahil, kampüsün dışında

kalanlarının çoğunun evlerinin olduğu yerdı. Ama avucumu yaladım, o yüzden iç geçirdim ve başka bir asansör müziğine katlanmak zorunda kaldım. Bakışlarım yatağın diğer yanında-ki dizüstü bilgisayara kaydđ ve ekranda ne olduğunu görñnce Grace'e şaşkınlıkla baktım.

"Zor Ölüm'ü mü izliyorsun?"

"Aslına bakarsan, Zor Ölüm İki." Utanmış gibiydi. "Zor Ölüm gecesi yapıyorum da. Az önce ilkini bitirdim."

"Bruce Willis'e karşı bir takıntın falan mı var?"

Bu onu güldürdü. "Hayır. Sadece eski aksiyon filmleri hoşuma gidiyor. Geçen hafta *Cehennem Silahı* serisini izledim."

Kulağımdaki müzik tekrar kesildi, sonra yine başladığında dudaklarımdan bir küfür döküldü. Telefonu kapatıp Grace'e döndüm. "Hastings'teki taksi numarasına bakmak için bilgisayarını kullansam olur mu? Belki orada şansım yaver gider."

"Tabii." Bir anlık bir tereddütten sonra yanıma oturdu ve bilgisayarına uzandı. "Senin için sayfayı açayım."

Videoyu küçülttüğünde kendiliğinden oynamaya başladı ve hoparlörden patlama sesleri geldi. Film havaalanındaki dövüş sahnesiyle açılıp bilgisayar ekranını doldurduğunda ânında izlemek için eğilip yaklaştım. "Ah, siktir, bu cidden harika bir dövüş sahnesi."

"Öyleydi, değil mi?" diye bağırdı. "Bayılıyorum. Aslında bu filmin her şeyini seviyorum. Kim ne derse desin umurumda değil, harika. Tabii ki ilki kadar iyi değil ama gerçekten insanların düşündüğü kadar kötü değil."

Tam filmi durdurmak üzereydi ama onu durdurdum. "Önce bu sahneyi izlemeyi bitirebilir miyiz?"

Yüzü şaşkınlıkla doldu. "Şey... tabii, olur." Gözle görülür şekilde yutkunduktan sonra ekledi, "Eğer istersen kalıp filmin tamamını izleyebilirsin." Davetini dile getirdiğı anda yanakları kıpkırmızı oldu. "Tabii gitmen gereken bir yer yoksa."

Bir saniye düşündükten sonra başımı iki yana salladım. "Yok ya, gitmem gereken hiçbir yer yok. Bir süre takılabiliirim."

Cidden, alternatifim neydi ki? Eve gidip Garrett’la Hannah’nın birbirlerini elleriyle beslemelerini ve film sırasında öpüşüp durmalarını izlemek mi?

“Ah. Tamam,” dedi tedbirli bir şekilde. “Şey... güzel.”

Kısıp sesle güldüm. “Hayır dememi mi bekliyordun?”

“Öyle sayılır,” diye itiraf etti.

“Niye hayır diyeyim ki? Cidden yani, nasıl bir herif *Zor Ölüm*’ü geri çevirir? Bu anlaşmayı daha tatlı hâle getirebilecek tek şey bana alkol teklif etmen olur.”

“Bende hiç yok.” Düşünmek için durdu. “Ama masamın çekmecesinde saklı koca bir paket jelibon var.”

Ânında, “Evlen benimle,” dedim.

Kahkaha atarak masasına doğru gitti, alttaki çekmeceyi açtı ve cidden koca bir paket şeker çıkardı. Ben yatakta yukarı doğru kayıp başucundaki yastık yığınının yaslanırken, Grace masasının yanındaki mini buzdolabının önünde eğildi ve “Su mu, Pepsi mi?” diye sordu

“Pepsi, lütfen.”

Bana kocaman jelibon paketi ve bir kutu kola verdi, ardından yanıma oturdu. Bilgisayarı yatakta aramıza yerleştirdi.

Ağzıma bir tane şeker attım ve dikkatimi ekrana verdim. Tamam o zaman. Bu akşamın kesinlikle böyle gitmesini beklemiyordum ama lanet olsun, ayak uydurup takılmam en iyisiydi.

JOHN LOGAN YURT ODAMDAYDI.

Hayır, John Logan benim *yatağımdaydı*.

Buna hiç hazır değildim. Aslında aklımdan, Ramona'ya gizlice acil durum mesajı atıp tavsiye istemek geçiyordu çünkü ne yapacağım ya da ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Olumlu yönden bakarsak, film izliyorduk. Yani bilgisayara bakmaktan, uygun repliklere gülmekten ve Briar'ın en ateşli herifi benim *yatağımda* oturmuyormuş gibi davranmaktan başka yapacak ya da söyleyecek bir şey yok demekti.

Bir de sadece fiziksel olarak ateşli değildi. Aynı zamanda vücudun ısı da çok sıcaktı. Cidden, vücudu fırın gibi sıcaktı ve sadece varlığıyla bile zaten alev almış olduğumdan, yaydığı sıcaklık beni terletmeye başlıyordu.

Fark ettirmemeye çalışarak kapüşonlumu çıkardım ve yanıma tıktırdım ama hareket etmem Logan'ın başını bana doğru çevirmesine sebep oldu. O derin mavi gözleri dar sıfır kolluma odaklandı, kısa bir süreliğine de göğsümde kaldı.

Aman Tanrım! Memelerime bakıyordu. Memelerim sadece B cup olsa bile, ifadesinin için için yanmasından porno yıldızı memelerim olduğunu düşünürdünüz.

Gözlerini diktğini yakaladığımı fark ettiğinde sadece göz kırptı ve yeniden bilgisayara döndü.

Artık resmîydi: *Göz kırpmayı* gerçekten kısırabilen bir erkekle tanışmıştım.

Dikkatimi filme vermek imkânsızdı. Gözlerim ekrandaydı ama aklım bambaşka bir yerdeydi. Dikkatim tamamen yanımdaki adamdaydı. Düşündüğümünden çok daha iriydi. İnanılmaz geniş omuzlar, kaslı göğüs, önünde uzanan uzun bacaklar. Hokey oynayışını görmüştüm, o yüzden buz üzerinde fiziksel olarak ne kadar agresif olduğunu biliyordum. O güçlü bedeninin benimkinden birkaç santim ötede durması omurgamdan yukarı heyecan dalgası gönderiyordu. Bütün yıl takıldığım birinci sınıftaki oğlanlardan çok daha olgun ve kaslı görünüyordu.

Şey, herhalde yani. Adam üçüncü sınıftı.

Doğru. Ama... ondan da olgun görünüyordu. Üzerinde tamamen erkeksi bir hava vardı, kıyafetlerini parçalamak ve onu dondurma külâhı gibi yalamak istememe sebep oluyordu.

Ağzıma bir tane jelibon attım, çiğneme işleminin kurumuş boğazıma gereken nemi getirmesini umuyordum. Ekranda, McClane'in uçaktaki karısı ilk filmde McClanelere sorun çıkaran sinir bozucu haber spikeriyle tartışıyordu. Logan aniden benden tarafa bir bakış attı, ifadesinde merak geziniyordu.

"Hey, eğer başka bir şansın olmasa sence bir uçağı indirebilir miydin?"

Kahkaha attım. "Bu filmi izlediğini söylediğini sanıyordum. Uçağı indirmek zorunda kalmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, onu biliyorum. Ama eğer uçakta olsaydım ve indirebilecek tek kişi ben olsaydım ne yapardım diye merak etmeme sebep oldu." İç geçirdi. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Bunu böyle çabucak itiraf etmesine şaşırdım. Diğer adamlar maço davranmaya çalışır ve o şeyi uyurken bile indirebileceklerini falan söyleyerek alay ederlerdi.

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. "Aksine, kendimi her şeyi daha da kötü yaparken görüyorum. Herhalde kazayla yanlış yere dokunarak kabin basıncını düşürürdüm. Aslında, hayır.

Ben yüksekten korkarım, o yüzden kokpite adım atıp da ön pencereden baktığım anda bayılacağımdan kesin eminim.”

Sessizce güldü ve boğuk sesi vücudumun karıncalanmasına sebep oldu. “Helikopter uçurabilirim sanırım,” diyerek sesli düştü. “Jetten daha kolaydır herhalde, değil mi?”

“Belki? Dürüst olmam gerekirse, havacılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum.” İç geçirme sırası bendeydi. “Kimseye söyleme ama bazen uçakların nasıl havada kaldığını bile anladığımdan emin olamıyorum.”

Kahkaha attı ve ardından ikimiz de tekrar filme odaklandık. Aklımdan sırtımı sıvazladım. Az önce sevimli bir adamla saçma sapan şeyler gevelemeden muhabbet etmiştim. Bunun için kahrolası bir altın yıldız hak ediyordum.

Beni yanlış anlamayın, hâlâ deli gibi gergindim. Ama Logan’daki bir şeyler beni rahatlatıyordu. Çok rahattı ve ayrıca, *jelibonları* üçer beşer götüren bir adam tarafından gözümün korkutulması zordu.

Filmi izlerken biçimli profiline hayranlıkla bakmak için her birkaç saniyede bir bakışlarımı ona çeviriyordum. Burnu sanki birden fazla kez kırılmış gibi hafifçe eğriydi. Dudaklarının seksi kıvrımı... saf ayartıydı. Onu öpmeyi öyle fena istiyordum ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Tanrım, tam bir eziktim çünkü *beni* öpmek herhalde onun aklındaki son şeydi. *Zor Ölüm*’ü izlemek için kalmıştı, bir saat önce onu kahrolası Ted Bundy’yle kıyaslayan bir birinci sınıfla takılmak için değil.

Kendimi filme odaklanmaya zorladım ama biteceği zaman için şimdiden kararlar bağlıyordum çünkü o zaman Logan’ın gitmesi gerekecekti.

Ama ekrandan jenerik geçmeye başladığında kalkmak için tek bir harekette bulunmadı. Onun yerine bana baktı ve sordu, “Ee, senin olayın ne?”

Alnım kırıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bugün cuma akşamı. Nasıl oluyor da oturup aksiyon filmleri izliyorsun?”

Sorusu beni kızdırdı. “Bunda ne sorun varmış?”

“Hiçbir şey.” Omzunu silkti. “Sadece niye partilere falan akımyorsun onu merak ediyordum.”

“Dün gece bir partideydim.” *Onu gördüğünü hatırlatma, onu gördüğünü hatırlatma...* “Bu arada, seni orada gördüm.”

Logan sersemlemiş gibi göründü. “Gördün mü?”

“Evet. Omega Phi evinde.”

“Hah. Seni gördüğümü hatırlamıyorum.” Bana mahcup bir bakışla baktı. “Aslında, pek fazla şey hatırlamıyorum. Epey sarhoştum.”

Banyonun dışındaki karşılaşmamızı hatırlamaması azıcık acıttı ama hakarete uğramış gibi hissettiğim için kendimi çabucak azarladım. Adam sarhoştı ve daha kısa süre önce biriyle birlikte olmuştu. Tabii ki onun üzerinde bir etki yaratmamıştım.

“Partide eğlendin mi?” Odama girdiğinden beri ilk defa ses tonunda garip bir tını vardı. Sanki gelişigüzel sohbet etmeye çalışıyordu ve bunu yaparken rahat değildi.

“Evet, tabii.” Duraksadım. “Aslında, lafımı geri alıyorum. Oğlanın birinin önünde kendimi rezil edene kadar eğlenceliydi.”

Yüzündeki rahatsızlık ifadesi dağıldı ve kısık sesle güldü. “Öyle mi? Ne yaptın?”

“Saçma sapan gevezelik ettim. Çok fazla.” Omzumu azıcık silktim. “Erkeklerin etrafında böyle şeyler yapmak gibi kötü bir alışkanlığım var.”

“Şu anda saçma sapan konuşmuyorsun,” diye belirtti.

“Evet, şu anda. İki saat önceki seri katil tiradımı hatırlamıyorum musun?”

“İnan bana, hatırlıyorum.” Cevaplarken sırtması nabzımı hızlandırdı. Tanrım, ne seksi bir gülümsemesi vardı. Hafifçe çarpıktı ve ne zaman gülümsese gözleri oyunbazca parlıyordu. “Seni artık germiyorum, değil mi?”

“Hayır.” Yalan söylüyordum. Elbette beni geriyordu. Karşım-

daki John kahrolası Logan'dı, Briar'daki en popüler heriflerden biriydi. Ve ben Grace kahrolası Ivers'tım, ona abayı yakan binlerce kızdan biri.

Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi. Tenimin üzerinden elektrik akımı gibi geçen, ateşli, dikkatli bir incelemeydi. Bu defa gözlerindeki ilgiyi kaçırmak imkânsızdı.

Atakta bulunsa mıydım?

Atakta bulunmalıydım, değil mi?

Öne eğilip bir şeyler yapmalıydım. Onu öpmeliydim. Ya da belki beni öpmesini istemeliydim? Beynim lise günlerime geri dönüverdi, tüm o öpüşmelerin nasıl gerçekleştiğini, ilk hamlede bulunanın dudaklarımı birleştirdiğim kişi mi yoksa karşılıklı "evet, şimdi öpüşeceğiz" tarzı bir şey mi olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Ancak o öpüşmelerin gerçekleştiği çocukların hiçbiri bunun yarısı kadar bile muhteşem değildi.

"Artık gitmemi ister misin?"

Boğuk sesi beni şaşırttı ve neredeyse tam bir dakikadır tek kelime bile etmeden ona baktığımı fark ettim.

Ağzım öyle kuruydu ki yanıt vermeden önce birkaç defa yutkunmak zorunda kaldım. "Hayır. Demek istediğim, istiyorsan kalabilirsin. Başka bir şey izleyebiliriz ya da..."

Cümlemi bitiremedim çünkü yatakta kayarak yanıma yaklaştı ve yanağıma dokundu. Kalp atışlarım hızlanırken ses tellerim dondu.

John Logan *yanağıma dokunuyordu.*

Parmaklarının uçları nasırlıydı, tenimde sert bir his bırakıyordu ve öyle güzel kokuyordu ki tıraş losyonunun hafif kokusunu içime çekerken başımın döndüğünü hissettim.

Elmacıkkemiğimi hafifçe okşadı ve ilgi açlığı çeken bir kedi gibi mırıldamamak için kendimi durdurdum. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Şey, bana seni öpmemi istiyormuşsun gibi bakıyordun." Mavi gözleri ağırlaştı. "Ben de öyle yapayım diye düşündüm."